

DOBRA RADA

PISMO PARAFIALNE LUTY 2/2012 (28)

STAROPOLSKIM ZWYCZAJEM

Zakończyliśmy wizytę duszpasterską w naszej parafii. Dziękujemy serdecznie za wspaniałe spotkania, głębokie rozmowy, mądre rady, znakomite propozycje, wszelkie dobro i wypróbowaną ofiarność materialną na rzecz naszego kościoła. Ogółem nawiedziliśmy 3124 rodziny, co stanowi 56 % mieszkańców parafii. W stosunku do ubiegłego roku współczynnik przyjmowalności zmalał o 4 %. Wszystkim życzliwym mieszkańcom naszej rodziny parafialnej pragniemy podziękować staropolskim Bóg zapłać.

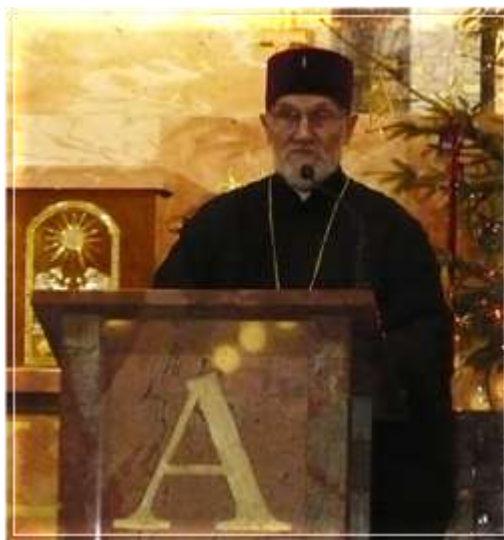
Duszpasterze parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu

WYWIAD Z ARCYBISKUPEM KOŚCIOŁA PRAWOSŁAWNEGO, ORDYNARIUSZEM DIECEZJI ŁÓDZKO-POZNAŃSKIEJ – SZYMONEM ROMAŃCZUKIEM

Ekscelencjo, czy mógłby Ksiądz przybliżyć naszym czytelnikom swoją drogę do Kapłaństwa?

Zawsze chciałem być nauczycielem i duchownym. W 1955 roku ukończyłem liceum pedagogiczne w Bielsku Podlaskim, a następnie podjąłem studia filologii słowiańskiej, klasycznej i filozofii z magisterium tych specjalności w Mińsku. Po powrocie do Polski zostałem nauczycielem języka rosyjskiego, białoruskiego oraz łaciny. Potem ukończyłem Chrześcijańską Akademię Teologiczną w Warszawie z magisterium o Gruzińskim Kościele Prawosławnym, gdzie

potem także broniłem pracę doktorską o Dostojewskim i jego myślach religijno-społecznych. Wieczyste śluby mnisze złożyłem 11 lutego 1970 roku, a 22 lutego otrzymałem święcenia kapłańskie. Przez ponad 10 lat byłem Dyrektorem Kancelarii Metropolity Prawosławnego w Warszawie, wykładałem

w Seminarium, byłem także przewodniczącym Komisji ds. Wydawnictw Prasy przy Radzie Metropolitalnej. 29 listopada 1979 roku w Soborze św. Marii Magdaleny w Warszawie, odbyła się moja chirotonia biskupa pomocniczego Metropolity w Warszawie. Następnie 31 lipca 1981 zostałem przeniesiony na Ordynariusza Diecezji Łódzko - Poznańskiej, a 8 czerwca podniesiony do godności arcybiskupa.

Dziękuję Panu Bogu, że mnie wezwał do kapłaństwa, a dzięki wielkiej łasce Matki Bożej, której od lat cześć wielką zawsze oddaję, jestem w Polsce Centralnej, dlatego też, często podążam do

Częstochowy, aby dziękować i modlić się do Niej.

Kiedy pojawiła się propozycja przejścia do Białegostoku, wyraziłem dalszą chęć pozostania w Łodzi i tak też się stało. Nie ma piękniejszej świątyni niż moja. W Łodzi, zostałem również wykładowcą Uniwersytetu Łódzkiego oraz członkiem Rady Naukowej wydawanego

w Łodzi leksykonu Idee w Rosji. Na Uniwersytecie prowadziłem zajęcia na temat zmian religijnych transformacji społeczno-politycznych na terenie byłego ZSRR i na Bałkanach.

Jak przedstawia się struktura organizacyjna Kościoła Prawosławnego w Polsce?

Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny – obejmuje swoją jurysdykcją wszystkie parafie prawosławne na terenie Polski. Najważniejszą hierarchią kościelną stanowią biskupi, którzy w słowiańskiej tradycji nazywani są archijerejami. Na czele Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego stoi Metropolita. Dziś tą funkcję pełni Eminencja Metropolita Sawa (Hrycuniak).

Obecnie mamy 7 diecezji (w tym jedna w Brazylii oraz Diecezja Ordynariatu Wojskowego), 28 dekanatów, 220 parafie, 13 monasterów (licząc Brazylię). Prawosławni mają to do siebie, że nie mają w świecie jednego hierarchy, który by zarządzał wszystkimi Kościołami prawosławnymi. Patriarcha Konstantynopola w Stambule ma tylko pierwszeństwo honorowe. Każdy Kościół w niepodległym państwie jest kościołem niepodległym, autokefalicznym. Każdy z biskupów zarządza samodzielnie na swoim terenie, oczywiście przy wiedzy i aprobachie Eminencji. Spotykamy się ze sobą często, kiedy jest taka potrzeba, mamy także ustawowe posiedzenia soborowe.

Kościół nasz posiada Wyższe Seminarium Duchowne oraz Sekcję Prawosławną na Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej (obie w Warszawie). Mamy także Domy Opieki w różnych miejscach, prowadzimy działalność wydawniczą i kulturalną (z instytucjami regionalnymi kultury), duszpasterstwo akademickie, katechezę w szkołach i domach parafialnych, kapelaństwo w szpitalach, więzieniach i aresztach śledczych, pracowników służby celnej i skarbowej, lekarzy weterynarii pszczelarzy hodowców koni, straży pożarnej, policji, przedsiębiorców, pracowników lasów państwowych i organizacji sportowych. Stosunki z innymi wyznaniem są niemal wszędzie dobre, ale ich wizerunek zależy od ludzi, a także od hierarchów katolickich i prawosławnych. Od początku mojego świata biskupiego w Łodzi, wszelkie relacje z Arcybiskupem Metropolita Władysławem Ziółkiem i innymi biskupami układają się dobrze. Spotykamy się często z różnych okazji. Jest tak z innymi hierarchami rzymsko-katolickimi, a teren mojej Diecezji to cała Centralna Polska .

Śpiew cerkiewny jest nieodłącznym elementem nabożeństwa i bezcennym skarbem Kościoła Prawosławnego, a także światowej kultury duchowej. Dlaczego w Kościele Prawosławnym tak duże znaczenie przywiązuje się do śpiewu w czasie liturgii?

Instrumenty muzyczne, zwłaszcza skrzypce, mają także duszę, ale są one mechaniczne, a najpiękniej gra

ABYŚCIE SIĘ WZAJEMNIE MIŁOWALI

"Nie wystarcza już tolerancja. Nie wystarcza już wzajemna akceptacja! Jezus Chrystus, Ten, który jest i który przychodzi, oczekuje od nas czytelnego znaku

ludzkie serce. To serce wie jak wyśpiewać Chwałę Bogu. Świątynia prawosławna zorientowana jest na głos ludzki, tak jak cały wszechświat – na wezwanie człowieka do Boga, na śpiewanie Chwały Trójcy Przenajświętszej, Przenajświętszej Marii i Wszystkim Świętym. Jedynym instrumentem muzycznym jest dzwon, który wzywa do świątyni, do Boga na modlitwę. Ojcowie Kościoła oddawali pierwszeństwo głosowi ludzkiemu, uważając go za najdoskonalszy instrument stworzony przez samego Boga. W Kościele Prawosławnym nie ma akompaniamentu instrumentalnego. W ten sposób człowiek uczy się harmonijnego dopasowania swojego duchowego świata do świata duchowego innych ludzi, do całego wszechświata stworzonego przez Boga, zgodnie z zasadami harmonii. Śpiewana część Liturgii, tak jak wszystko w świątyni, nie posiada tylko estetycznego znaczenia, ale ma swój głęboki sens, który pozwala głębiej zrozumieć istotę Wiary Prawosławnej. Ojcowie Kościoła mówili: „Niech całe *jestestwo* twoje śpiewa, a rozum pilnie rozmyśla nad śpiewem”. Bo śpiew to modlitwa.

Jaką rolę odgrywają ikony w Kościele Prawosławnym?

Ikona zajmuje szczególne miejsce w tradycji prawosławnej. Jest nie tylko piękną, barwną nieodłączną częścią domów wiernych oraz niezbędnym elementem wystroju świątyni. Przede wszystkim spełnia ona kluczową rolę w kulcie religijnym, ponieważ za pośrednictwem symboli ukazuje to, co niewidzialne dla ludzkich oczu. Ikona ma znaczenie nie tylko przedstawiające, jest także objawieniem Boga. Tworzenie ikony jest modlitwą, stąd ikonę się "pisze", a nie "maluje". Używa się kanonów barw i sposobów przedstawień ustalonych, według tradycji, już w pierwszym wieku po Chrystusie. Ikony są częścią tradycji Prawosławia na równi z Biblią, Soborami, Ojcami Kościoła, Liturgią i Kanonami. Nazywa się je Objawieniem Bożym przedstawionym za pomocą kreski i barwy, jak w Piśmie Świętym za pomocą słowa, gdzie Chrystus jest Słowem.

Co Ksiądz Arcybiskup chciałby przekazać czytelnikom Dobrej Rady w Zgierzu?

Życzę zawsze dobroci i chęci bycia ze sobą oraz niesienia sobie nawzajem pomocy. Człowiek może być wielkim dobrem i wielkim złem. Na tyle ile możemy - odrzucajmy zło, a czynmy dobro wokół siebie. Spotykajmy się, i chcijmy być ze sobą. Dzielmy się chlebem, radością i smutkiem. Smutek jest wtedy mniejszy, a radość większa. Chcijmy rozmawiać ze sobą

Bóg zapłać za rozmowę

Marianna Strugińska-Felczyńska, Agnieszka Gajek, Katarzyna Wieczorek

jedności, oczekuje wspólnego świadectwa" (Z przemówienia Jana Pawła II wygłoszonego 31 maja 1997

r. w czasie nabożeństwa ekumenicznego w Hali Ludowej we Wrocławiu)

Dn. 21.01.2012r.

w naszej parafii przypieczętowali „jedność różnorodności” udziałem w Ekumenicznych Nieszporach:

Jego Ekscelencja Ks. Arcybiskup Szymon (Romańczuk),

Ordynariusz Diecezji Łódzko-Poznańskiej

Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego, Oraz Ks. prot. mgr Eugeniusz Fiedorzuk- Sekretarz Kancelarii Arcybiskupiej i Ks. Jakub Dmitruk

Ks. dr Maciej Czajkowski, Przedstawiciel Kościoła Rzymsko- Katolickiego

Ks. Ryszard Zimoń, Przedstawiciel Kościoła Ewangelicko- Metodystycznego

Ks. Adam Kleszczyński, Przedstawiciel Kościoła Ewangelicko- Metodystycznego, Rektor Wyższego Seminarium Teologicznego im. J. Łaskiego w Warszawie, Pastor Parafii Opatrzności Bożej w Łodzi

Ks. Leszek Wakuła, Przedstawiciel Kościoła Chrześcijańskich Baptystów

Ks. Stanisław Muchewicz, Przedstawiciel Kościoła Polskokatolickiego, Pastor

WIELKI POST - PRZEMIANA SERCA

Okres Wielkiego Postu i każdy piątek w roku, jako wspomnienie męki i śmierci Jezusa Chrystusa, są specjalnym czasem pokuty (w piątki powstrzymujemy się od pokarmów mięsnych). Wielki Post przygotowuje nas do przeżycia najważniejszych dla chrześcijan Świąt Wielkanocnych. Obejmuje on okres liturgiczny od Środy Popielcowej do Wielkiego Czwartku. Co roku przez 40 dni Kościół jednoczy się z tajemnicą pobytu Jezusa na pustyni i Jego zwycięstwa nad szatanem.

Wielki Post rozpoczyna się od posypania głów

HISTORIA GORZKICH ŻALI

Gorzkie Żale to nabożeństwo odprawiane w Kościele przez cały okres Wielkiego Postu. W naszej parafii możemy w nim uczestniczyć w każdą niedzielę tego okresu o godzinie 17:15. *Gorzkie Żale* mają ciekawą historię, którą z pewnością warto poznać.

Gorzkie Żale to nabożeństwo rdzennie polskie. Jego początki przypadają na okres baroku, w którym nabożeństwa do Męki Pańskiej cieszyły się niezwykłą popularnością. Główną przyczyną ich powstania był brak w owym czasie tekstów do odprawiania nabożeństwa w języku ojczystym, które byłyby zrozumiałe dla prostych ludzi.

O. dr Andrzej Baranowski OFMConv, Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Łodzi

Ks. Marcin Undas, Przedstawiciel Kościoła Ewangelicko- Augsburskiego, Proboszcz Parafii Ewangelicko- Augsburskiej w Zgierzu

Ks. kan. dr Andrzej Blewiński, Dziekan Dekanatu Zgierskiego, organizator oraz duszpasterze Ks. Jacek

Kucharski, Ks. Marcin Majda Parafii Matki Boskiej Dobrej Rady i Parafianie.

Podczas Nabożeństwa swe Słowo do zebranych skierował Jego Ekscelencja Arcybiskup Szymon. Zgromadzeni duchowni wspólnie udzielili błogosławieństwa, bo „ważna jest też miłość do braci wierzących inaczej, ale w tego samego Boga” (Jan Paweł II)

Nabożeństwo odbyło się w ramach Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan 2012 pod hasłem „Przemienieni przez zwycięstwo Chrystusa”. Nieszpory poprowadził Ks. Marcin Majda. Ks. kan. Dr Andrzej Blewiński podziękował wszystkim za wspólną modlitwę, na której licznie zgromadzili się wierni z naszej parafii.

Katarzyna Wieczorek

popiołem (dawniej w tym dniu rozdawano jałmużnę i chowano balowe stroje).

Na ten okres szczególnie zaleca się formy pobożności: jałmużna, post i modlitwa. Kościół nawołuje do wewnętrznego nawrócenia, gdyż bez nawrócenia serca czyny pokutne nie przyniosą oczekiwanych owoców.

Należy podkreślić, że sensem i celem Wielkiego Postu powinna być dla nas radykalną przemianą życia i zerwaniem z grzechem. Jest to możliwe tylko dzięki łasce Bożej i ufności w Boże miłosierdzie.

Elżbieta Hildt

U źródeł powstania tekstu leży spór, który zrodził się między dwoma największymi grupami religijnymi istniejącymi w stolicy na przełomie XVII i XVIII wieku. Mowa tu o Bractwie Różańcowym przy kościele Dominikanów oraz Bractwie św. Rocha przy kościele Księża Misjonarzy Świętego Krzyża. Bractwa te organizowały wspólnie modlitwy i procesje.

Powstał konflikt dotyczący pierwszeństwa w organizacji procesji pasyjnych. Spór ostatecznie zażegnał przełożony Księża Misjonarzy – ks. Michał Tarło, zakazując członkom Bractwa św. Rocha udziału w procesjach. Ks. Tarło zwrócił się z prośbą do innego kapłana -ks. Bennika o napisanie tekstu nabożeństwa pasyjnego. Tekst,

aktualnie znany jako *Gorzkie Żale*, został wydany w 1707 roku i pierwotnie nosił tytuł *Snopek Mirry z Ogródu Gethsemańskiego albo żałosne Gorzkie Męki Syna Bożego [...]rozpamiętywanie*.

Struktura *Gorzkich Żali* opiera się na Jutrzni z modlitwy brewiarzowej. Tekst treścią nawiązuje do pieśni pasyjnych, związanych z męką Chrystusa oraz opisów zawartych w Biblii. Melodie czerpie z utworów gregoriańskich.

Autor określił sposób odprawiania nabożeństwa, który współcześnie uległ niewielkim zmianom. Obecnie nabożeństwo rozpoczyna się wystawieniem Najświętszego Sakramentu. Po odśpiewaniu pieśni, prowadzący wygłasza krótkie kazanie. Na zakończenie udzielane jest błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem. *Gorzkie Żale* w zaskakującym tempie zyskały uznanie w całym kraju i otrzymały akceptację Stolicy Apostolskiej.

NABOŻEŃSTWO DROGI KRZYŻOWEJ

Miejsca związane z życiem i śmiercią Chrystusa otaczane były szczególną czcią przez pierwszych chrześcijan. Na miejscu tych wydarzeń stawiano kościoły lub starano się je upamiętnić głazami skalnymi. Wyprawy krzyżowe oraz liczne pielgrzymki do Ziemi Świętej spowodowały poszukiwania miejsc, które naznaczone były męczeństwem Jezusa. Pomimo niewystarczającego opisu ewangelicznego przypuszczano, że Chrystus musiał przechodzić przez najruchliwsze ulice Jerozolimy docierając do wzgórza położonego poza miastem zwanego Golgotą. W XIV wieku przybyli do Jerozolimy Franciszkanie, których głównym zadaniem było opieka nad miejscami związanymi z Jezusem. Wówczas to odbywały się pierwsze przejścia prawdopodobną drogą, jaką przebył Chrystus z pretorium, gdzie został wydany wyrok na przez Piłata, do miejsca na którym Jezus został ukrzyżowany. Oprócz Franciszkanów duchową opieką pielgrzymów zajmowali się również Dominikanie. Oni to z kolei organizowali nabożeństwo upadków Jezusa. Z połączenia tych dwóch rodzajów nabożeństw czyli nabożeństwa dróg i nabożeństwa upadków, powstała Droga Krzyżowa. W 1458 r. angielski pielgrzym do Ziemi Świętej William Wey pierwszy raz użył nazwy „stacja” na określenie miejsc związanych

CHORY JAKO SKARB KOŚCIOŁA, SENS CIERPIENIA

Od samego początku w dziejach człowieka pojawia się cierpienie, którego najczęstszymi przejawami są choroby, oraz różnego rodzaju niedomagania fizyczne jak i te dotykające wnętrza człowieka, jego obaw i lęków. Stały się one nieodłączną częścią naszej egzystencji, trudno nawet wyobrazić sobie naszego życia bez tego istotnego elementu.

Jednym z najbardziej wymownych świadków ludzkiego cierpienia, a jednocześnie wzorem do naśladowania w niesieniu krzyża Chrystusowego był Ojciec Święty bł. Jan Paweł II. To właśnie On – papież

Do ich rozpowszechnienia przyczynili się księża Misjonarze, prowadząc seminaria w wielu zakątkach Polski, a także poza jej granicami. Dzięki nim teksty nabożeństwa trafiły, m.in. do Stanów Zjednoczonych, Brazylii i Chin. Podjęto także próby przetłumaczenia tekstu na języki obce.

Gorzkie Żale to nabożeństwo niezwykle bogate, o dużej sile ekspresji. Wywołują silne emocje i pobudzają do naśladowania Jezusa. Pokazują, że nie wystarczy tylko intelektualne rozważanie. Modlitwa powinna ogarniać całego człowieka. Ks. Jerzy Szymik w swoim artykule dotyczącym nabożeństwa zaznacza, że aby w pełni w nim uczestniczyć należy „wejść w ową gorzkość i płakać - choć z największą, na jaką nas stać, pokorą. Ponieważ to nie estetyka ani nawet prawda naszego żalu się liczą, ale jego skutek: nawrócenie serca”.

Barbara Musiał

DUSZPASTERZE NASZEJ PARAFII ZAPRASZAJĄ NA GORZKIE ŻALE ORAZ PROCESJĘ W NIEDZIELE O GODZ. 17.15 W OKRESIE WIELKIEGO POSTU

z drogą Jezusa na Golgotę. Różna była liczba stacji, przy których zatrzymywali się pielgrzymi: zmieniała się od siedmiu do osiemnastu, a także różne miejsca początkowe np. Wieczernik, Ogrójec czy pałac Piłata. Ostateczna forma Drogi Krzyżowej wraz z czternastoma stacjami znana do dzisiaj, ukształtowała się dopiero w XVIII wieku.

Nie każdy jednak mógł podróżować aż tak daleko, aby móc uczestniczyć w tym wyjątkowym nabożeństwie. W kościołach początkowo tylko franciszkańskich, zaczęto wieszać obrazy przedstawiające poszczególne stacje Drogi Krzyżowej. Już w XV wieku zaczęto budować tzw. kalwarie: miejsca, gdzie poszczególne wydarzenia poświęcone ostatniej drodze Chrystusa upamiętniano kaplicami lub figurami. W Polsce najstynniejsza kalwaria powstała w XVII wieku w Kalwarii Zebrzydowskiej, gdzie wielokrotnie przebywał i darzył to miejsce szczególnym szacunkiem, ks. Karol Wojtyła.

Sławomir Bartczak

DUSZPASTERZE NASZEJ PARAFII ZAPRASZAJĄ W PIĄTEK DO UCZESTNICTWA W DRODZE KRZYŻOWEJ:

DZIECI – 16.15

DOROŚLI – 18.00

MŁODZIEŻ – 19.00

Polak w następujący sposób zwracał się do ludzi dotkniętych przez los: „Jesteście największym skarbem Kościoła!” – mówił o chorych Jan Paweł II. Papież w 1992 roku, w 75 rocznicę objawień fatimskich i w 11 rocznicę zamachu na jego życie, ustanowił Światowy Dzień Chorych. Co roku jest on obchodzony w Kościele powszechnym w dniu 11 lutego. W poniższym rozważaniu postaramy się wykazać dlaczego akurat człowiek chorego, często oczekującego naszej pomocy Ojciec Święty nazywa „skarbem Kościoła”. W celu odpowiedzi na to pytanie postaramy się najpierw

wykazać sens ludzkiego cierpienia, które na pozór wydaje się zupełnie niezrozumiałe. Na początku przedstawimy cierpienie jako „formę próby”, której poddaje nas miłosierny Ojciec.

Za przykład może nam posłużyć osoba z ksiąg Starego Testamentu, a mianowicie postać Hioba, który nie z swojej winy doznawał wszelakich udręk. Człowiek ten, który jest sługą sprawiedliwym traci całą swoją rodzinę aż wreszcie sam na końcu zostaje dotknięty bardzo ciężką chorobą. W zaistniałej sytuacji przyjaciele Hioba starają się upatrywać powodów cierpienia jedynie w wymiarze kary, starają się przekonać Hioba, że widocznie zasłużył na taki los. Zaprzecza temu sam Bóg, który mówi, że jest to cierpienie niezawinione lecz ofiarowane jako tajemnica, którą należy przyjąć z ufnością. Również i my powinniśmy przyjmować każde cierpienie jako dar od Boga, które okazać się może dla nas skutecznym środkiem do osiągnięcia szczęścia. Jeżeli zaś choroba, która dotknęła Hioba nie była skutkiem złego postępowania to należy zapytać, gdzie leży przyczyna. Otóż Bóg wystawił go na próbę, tak więc cierpienie ma charakter próby.

Choroby, cierpienia, których doświadcza człowiek na swojej drodze życiowej mają również charakter odkupieńczy, zbawienny dla nas. Jako pierwszy cierpiał za nas Jezus Chrystus i to On nadał naszym boleściom znaczenia eschatologicznego. Wszyscy ludzie mają udział w zmartwychwstaniu, ponieważ Chrystus dokonał ofiary przebłagalnej za grzech każdego człowieka. Krzyż stał się jedynym skutecznym narzędziem. Dlatego też wzorem naszego Pana powinniśmy wziąć na swoje ramiona krzyż naszych słabości. Krzyż ten jednak może okazać się próbą zbyt ciężką na nasze możliwości, taką, że nie damy sobie z nią rady. Św. Paweł zachęca nas do radości z tego, że cierpienie dotknęło właśnie nas. Píše, że na naszej drodze krzyżowej nie zostaniemy sami i będzie przy nas ktoś, kto nam ulży w cierpieniu. Tym kimś jest Jezus Chrystus. On nas wzmocni i da nam siłę na dalszą drogę.

Po omówieniu zagadnień dotyczących sensu i znaczenia ludzkiego cierpienia przyjrzyjmy się słowom papieża bł. Jana Pawła II, w których otaczał szczególną miłością i szacunkiem wszystkich ludzi chorych i cierpiących. W czasie Świątowych dni chorego w 1998r. Ojciec Święty wskazuje na szczególne miejsce jakie chorzy zajmują w kościele. Zwraca również uwagę na owoce cierpienia, oraz na nadzieję, która nadaje zupełnie nowy wymiar na wszelkiego rodzaju bóle i boleści. „Drodzy ludzie chorzy, zajmujecie szczególne miejsce we wspólnocie Kościoła. Cierpienie, którego doznajcie, i pragnienie odzyskania zdrowia kształtują w was szczególną wrażliwość na wartość nadziei. Nadzieja pomoże wam nadać nowy sens cierpieniu, przekształcając je w drogę zbawienia, w sposobność do ewangelizacji i do udziału w odkupieniu. Cierpienie bowiem „może mieć dla człowieka i dla samego społeczeństwa także znaczenie pozytywne, gdyż może

stać się formą uczestniczenia w zbawczym cierpieniu Chrystusa i w radości Jego zmartwychwstania, a więc siłą, która uświęca i buduje Kościół”. Wasze doświadczenie cierpienia, wzorowane na Chrystusie i przeniknięte obecnością Ducha Świętego, będzie głosić zwycięską moc Zmartwychwstania. [...]”.

Ojciec Święty upatruje wielką godność osoby ludzkiej w tym, że jako dzieci Boże powinniśmy żyć w pełnym zjednoczeniu z Chrystusem, a więc także z Jego krzyżem. „Wielkość i godność człowieka polega na tym, że jest on dzieckiem Bożym i został powołany, by żyć w głębokim zjednoczeniu z Chrystusem. Ten udział w Jego życiu wiąże się z uczestnictwem w Jego cierpieniu” (Przesłanie do chorych, podróż Jana Pawła II do Meksyku i Stanów Zjednoczonych 22–28 stycznia 1999)”.

Ewangelista św. Mateusz w następujący sposób opisał słowa Pana Jezusa dotyczące krzyża i związanego z nim cierpienia. „Jezus rzekł do swoich uczniów: „Jeżeli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je: a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je”. Jezus Chrystus daje nam jasne wskazówki, aby najpewniej dotrzeć do „Domu Ojca” tam, gdzie czekać na nas będzie jedynie wieczne szczęście i spokój. Naszym zadaniem jest jedynie poddać się woli Ojca i przyjąć każdy krzyż jakim zapragnie nas obdarzyć. A wtedy śmiało będziemy mogli powtórzyć za św. Pawłem „w swoim ciele dopełniam udręk Jezusa”.

Zbliżający się Świątowy Dzień chorego powinien uwrażliwić nas na żyjących między nami ludzi często chorych, cierpiących lub po prostu samotnych. Naszym priorytetem powinna stać się bezinteresowna pomoc tym wszystkim warstwom społecznym.

Nasza pomoc nie zawsze musi wiązać się z ogromnymi nakładami finansowymi, czasami wystarczy przyjacielskie spojrzenie, uśmiech, serdeczne słowo, a najlepiej poprosić o wsparcie naszego Tatusia w niebie i Jemu powierzyć daną sprawę ponieważ „Wie Ojciec wasz niebieski, czego wam potrzeba wpierw nim Go poprosicie”. Jako szczególne zaproszenie do ofiarowania swojego czasu dla innych przytoczę jeszcze jeden fragment ewangelii: „Wtedy powie król do tych co będą po Jego prawicy: Przyjdźcie błogosławieni Ojca mego! Weźcie posiadanie królestwo zgotowane wam od założenia świata.

*Bo byłem głodny, a daliście mi jeść;
byłem spragniony, a daliście mi pić;
znalazłem się na obczyźnie, a przyjęliście mnie;
byłem nagi a przyodzialiście mnie;
byłem chory, a odwiedziliście mnie
byłem w więzieniu, a przyszliście do mnie....*

Zaprawdę powiadam wam: Cokolwiek uczyniliście najmniejszemu spośród tych braci moich, mnieście uczynili (Mt 25, 34-41).

Andrzej Kalinowski

SENIORZY W AKCJI

W minionym miesiącu w Klubie Seniora, działającym pod patronatem Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej przy parafii Matki Bożej Dobrej Rady, prowadzonym przez Sylwestra Sobiecha, gościła pani Prezydent Miasta Zgierza dr Iwona Wieczorek. Po powitaniu przez Ks. Proboszcza Andrzeja Blewińskiego Pani Prezydent podjęła trudny temat sytuacji naszego miasta. Przedstawiła co udało się zrobić oraz na jakie inwestycje złożono projekty.

„Udało się zmniejszyć deficyt budżetu z 9 mln do 3mln”. Godnym zauważenia jest fakt, iż na rok bieżący rok będzie rokiem bez kredytu dla UMZ. Ponadto

wznowiono roboty budowlane hali sportowej Szkoły Podstawowej Nr 12 w Zgierzu, wyremontowano niektóre drogi osiedlowe, planowana jest modernizacja Parku Miejskiego i wiele innych działalności mających na celu ożywić to miasto, by rozkwitło od inwestycji. Pytań nie brakowało co z dodatkowym przejściem dla pieszych na ul. Łódzkiej? kiedy remont ul. Sokołowskiej tak ważnej dla naszego miasta? - każde pytanie uzyskało rzetelną odpowiedź - Remont planowany jest w najbliższym czasie, jednak trzeba pamiętać, że tak krótki odcinek drogi wyniesie 2 mln zł kosztów" podkreśliła

IKONA

Ikona stanowi dziś główny i nieodłączny element duchowości prawosławnej, który umożliwia kontemplację i zbliżenie do Sacrum, dlatego też zawsze pozostanie dziełem bardziej modlitewnym niż artystycznym. Jako obraz mistyczny, nośnik łaski, jest miejscem cudownej obecności tego, co zostało na niej przedstawione.

Nastrój i aranżacja najnowszej ekspozycji czasowej Muzeum Miasta Zgierza „Ikona – Słowo – Droga – Modlitwa”, przenosi widza w nieznaną przestrzeń, która budzi emocje przenikając do najgłębszej duchowości. Niezwykłe doznania, jakie towarzyszą podczas zwiedzania, potęguje wszechobecna muzyka – śpiew chóralny, służący kontemplacji świętych

Muzeum Miasta Zgierza, ul. gen. J. H. Dąbrowskiego 21
czynne: wtorek, środa, piątek: 9⁰⁰ - 15³⁰; czwartek: 9⁰⁰ - 18⁰⁰;
niedziela: 10⁰⁰ - 16⁰⁰.
www.muzeumzgierz.pl

pani Prezydent. Poza tym poinformowała o oficjalnej stronie Urzędu Miasta Zgierz: miasto.zgierz.pl gdzie znajduje się prezentacja podsumowująca podjęte działania w roku 2011. Spotkanie upłynęło w miłej i przyjacielskiej atmosferze. Pani Prezydent przyjęła również zaproszenie na następne spotkanie. Nie kryła radości, iż mogła gościć na spotkaniu w Zgierskim Klubie Seniora działającym przy parafii Matki Boskiej Dobrej Rady.

6 lutego w Klubie Seniora gościł biskup Piotr M. Bernard Kubicki z parafii Kościoła Starokatolickiego Mariawitów w Lipce pod wezwaniem Matki Boskiej Szkaplerznej i Świętego Wojciecha. Biskup omówił m.in.: zasady wiary (więcej w wywiadzie, który ukaże się w kolejnym numerze miesięcznika). Podczas dyskusji było bardzo dużo pytań i seniorzy zdecydowali, że wybiorą się na wycieczkę do Lipki, aby zgłębić swoją wiedzę o mariawityzmie.

Duszpasterze zapraszają tych, którzy ukończyli już może 18 lat, a mają chęć pogłębiać wiarę oraz spotkać się z ciekawymi ludźmi, rozwijać zainteresowania, poznać przyjaciół.

Agnieszka Wieczorek

wizerunków, zgodnie ze słowami Ojców Kościoła: „Niech twój głos śpiewa, a rozum pilnie rozmyśla nad światem”.

Ekspozycję zorganizowano we współpracy z Muzeum Ikon w Supraślu – Oddziałem Muzeum Podlaskiego w Białymstoku. Oglądać ją można do połowy kwietnia br.

W niedzielę, 26 lutego br., Muzeum Miasta Zgierza wraz z Klubem Inteligencji Katolickiej im. ks. Andrzeja Świątczaka w Zgierzu organizują spotkanie z Księdzem Arcybiskupem Szymonem, hierarchą Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego. Spotkanie zatytułowane „Piękno liturgii prawosławnej” odbędzie się o godz. 19¹⁵ w salach ekspozycji czasowych, gdzie prezentowana jest wystawa.

Robert Starzyński

www.facebook.com/#!/pages/Muzeum-Miasta-Zgierza/295369357141500

Robert Starzyński, Muzeum Miasta Zgierza
r.starzynski@mmz.net.pl

ZBIÓR PAMIĄTEK!

Bractwo Pielgrzymkowe, wraz z Kierownikiem Pielgrzymki Ks. Marcinem, zwraca się z ogromną prośbą do osób, które posiadają pamiątki związane z osobą Ks. Prałata Szczepana Rembowskiego. Budowniczego naszej Świątyni, oraz Patrona Bractwa Pielgrzymkowego. 20 09 2012 mija 40 rocznica Jego śmierci, chcąc uczcić pamięć

potrzebujemy **pamiątki, zdjęcia, materiały** dotyczące działalności Ks. Prałata. Osoby które są w ich posiadaniu proszone są o doręczenie do kancelarii. Po wykorzystaniu zobowiązujemy się do zwrotu.

Elżbieta Adamczyk, Ks. Marcin Majda

AHOJ!

W dn. 10.01.2012r. zgromadziło się w Domu Parafialnym 100 Śmiałków, którzy wzięli udział w Zabawie Choinkowej. Podopieczni Świątlicy Opiekuńczo-Wychowawczej przy naszej Parafii, Scholi „Melodyjki” i Ministranci stawili czoła różnym wyzwaniom, m.in. tańczyli na gazetce, z balonami, śpiewali. Zabawy przygotowali studenci Kolegium Nauczycielskiego w Zgierzu (Pedagogika wieku dziecięcego i przyroda I i II rok) pod kierunkiem p. mgr Doroty Nożewskiej oraz wolontariusze ze świątlicy Daria Łabsz i Joanna Kisiel.

Momentem kulminacyjnym okazało się przybycie Św. Mikołaja, połączone z rozdaniem uczestnikom nagród w postaci słodkich upominków.

Przed ostatnim zadaniem odbył się poczęstunek,

by nikomu nie zabrakło sił.

Nieustraszeni członkowie Koła Teatralnego Świątlicy pod wodzą p. Darii Łabsz wystawili Jasełka dla swoich kolegów i koleżanek, zyskując tym samym gromkie brawa. Po zakończonej zabawie wszyscy w wybornych humorach udali się do domów.

Uczestnikom można pogratulować odwagi i niespożytej energii. Z myślą o dzieciach i młodzieży naszej Parafii Zabawę Choinkową zorganizował Ks. Proboszcz przy współpracy członków i sympatyków Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej przy Parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu. Młodych Zgierzan wsparła dr Iwona Wieczorek, Prezydent Miasta Zgierza.

Katarzyna Wieczorek

HEJ KOLĘDA, KOLĘDA!

Dzięki otwartości Księdza Proboszcza na współpracę z placówkami oświatowymi i organizacjami, parafianie mieli możliwość uczestniczyć przez cały styczeń, we wspólnym kolędowaniu oraz oglądać Jasełka przedstawiane przez zgierskie placówki.

15 stycznia wspólnie kolędowali z parafianami Zespół Przyszań (Katarzyna Matczak, Katarzyna Sobczak, Matczak

Norbert, Elżbieta Gzik)

22 stycznia ks. Jacek Kucharski wspólnie z grupami, których jest opiekunem duchowym – Scholą Młodzieżową, Scholą prowadzona przez Beatę Pawłowską, Scholą Młodzieżową Przyszań.

Dostarczyli parafianom niezapomnianych wrażeń o czym świadczyły bisy oraz gromkie brawa.

29 stycznia – grupa

dzieci biorących udział w kołach zainteresowań w świetlicy opiekuńczo-wychowawczej pod kierunkiem Darii Łabsz przy współpracy rodziców zostały wystawione jasełka.

22 stycznia – dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 11, przygotowane przez katechetki Małgorzatę Lewanowską, Violetę Lach i nauczyciela muzyki Anna Szymaniak.

8 stycznia – dzieci ze Szkoły nr 12 – przygotowane przez katechetkę Beatę Piotrowską oraz wychowawców Elżbietę Barylską i Monikę Wasilewską.

15 stycznia wystąpiły dzieci z chóru Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia w Zgierzu przygotowane pod kierunkiem Wojciecha Bogusławskiego.

W imieniu parafian Zespół Redakcyjny składa serdeczne podziękowania Księdzu Proboszczowi za umożliwienie nam uczestnictwa we wspólnym kolędowaniu, obejrzeniu jasełek a wykonawcom dziękujemy za dostarczenie nam niezapomnianych wrażeń.

Marianna Strugińska-Felczyńska

Sakrament chrztu otrzymali

Hanna Guzowska
Karol Maksymilian Wojtczyk

Sakrament małżeński zawarli

Ewelina Jagiełto i Artur Kozak

Odeszli do wieczności

Grzegorz Janiak (ur.1947); Wiesław Szajerman (ur.1946); Zbigniew Głuszek (ur.1945); Stanisław Sidwa (ur.1944); Henryk Niedbałka (ur.1938); Eleonora Pietrzykowska (ur.1930); Władysław Klimasara (ur.1921); Alina Pogonowska (ur.1940); Piotr Kurowski (ur.1953); Leokadia Jasińska (ur.1928); Tomasz Rosiak (ur.1958); Gabriel Zaradzki (ur.1936); Renata Pawlak (ur.1979); Sabina Marciniak (ur.1925); Władysława Polińska (ur.1929); Zofia Pawlak (ur.1943); Bronisława Kwiatkowska (ur.1930); Dariusz Stefaniak (ur.1959); Krzysztof Kowalczyk (ur.1955); Antoni Grodzki (ur.1927); Ireneusz Olszewski (ur.1937); Jerzy Ciołek (ur.1941); Kazimierz Kapusta (ur.1928);

Z ksiąg parafialnych opracowała Katarzyna Dąbrowska

Kancelaria Parafialna czynna codziennie od poniedziałku do piątku w godz.: 9:00– 11:00 oraz 15:00– 16:30
Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej– Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. Piotr Skura

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 36 8783 0004 0015 6097 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl

e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska - Felczyńska, Katarzyna Wieczorek, Agnieszka Gajek, Małgorzata Lewandowska, Sławomir Bartczak, Jarosław Bień, Barbara Musiał, Bolesław Wąsowski, Joanna Kisiel.

Składanie gazetki: Daria Łabsz, Marianna Strugińska-Felczyńska

Dystrybutor: Marek Cylke